
Włocławek, st. 2, gm. loco, woj. kujawsko-pomorskie, AZP 47-48/34

Informator Archeologiczny : badania 33, 209

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

WŁOCLAWEK, st. 2, gm. *loco*, woj. kujawsko-pomorskie, AZP 47-48/34

- cmentarzysko przykościelne (XIII-XIV w.)
- miasto (XIII-XX w.)

Archeologiczne badania wykopaliskowe, przeprowadzone w lipcu przez dr. Janusza Pietrzaka (autora sprawozdania), mgr. Leszka Wojdę (Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego, Fundacja Uniwersytetu Łódzkiego). Finansowane przez Urząd Miasta Włocławka. Kontynuacja badań z 1998 roku. Przebadano powierzchnię 35 m².

Prace prowadzono na posesjach przy ul. Gdańskiej 3/Bednarskiej i Gdańskiej 3a, gdzie wykonano łącznie 4 wykopy, w których wyeksplorowano 9 grobów, zachowanych bądź to fragmentarycznie, bądź też w całości. Pozyskany z wykopów ruchomy materiał zabytkowy to głównie ceramika naczyniowa, datowana przeważnie na połowę XIII – początek XIV wieku. Obok niej natrafiono również m.in. na dwa kabłączki skroniowe.

Prace potwierdziły, iż badany teren wykorzystywany był osadniczo już w pradziejach, a z intensywniejszą okupacją osadniczą mamy do czynienia dopiero w XIII wieku. Następnie w połowie tego stulecia założono cmentarz, który użytkowany był zapewne jeszcze przez cały XIV wiek. Był to najpewniej cmentarz przykatedralny związany z romańską katedrą powstałą około połowy XIII w. i funkcjonujący co najmniej do roku 1329, a więc zniszczenia jej przez Krzyżaków. Wydaje się, iż w trakcie obecnych badań uchwycono relikw muru, który można wstępnie połączyć z funkcjonowaniem tej świątyni. Był on wykonany z łączonych zaprawą wapienną kamieni polnych i przykryty warstwami datowanymi ogólnie na połowę XIII i XIV wiek.

Materiały i dokumentację złożono w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego.

Wyniki z badań zostaną opublikowane w „Zapiskach Kujawsko-Pomorskich”.

Badania będą kontynuowane.

Wyszyna, st. 11, gm. Władysławów, woj. wielkopolskie, AZP 58-41/4 (numer na autostradzie A2-390) – patrz: wczesna epoka żelaza

ZALEWO, st. I, wykop 24, gm. *loco*, woj. warmińsko-mazurskie

- miasto (późne średniowiecze i nowożytność)

Nadzory archeologiczne, przeprowadzone w terminie od 18 do 21 października przez Małgorzatę Birezowską (autorka sprawozdania, Pracownia Archeologii i Konserwacji Zabytków w Olsztynie). Finansowane przez inwestora prywatnego. Przebadano powierzchnię 19 m².

Głębokość wykopu wynosiła 1,2 m. Najstarsza warstwa kulturowa widoczna w całym wykopie, w części południowej zalega na calcu (głina i piasek). Jej komponentem jest brunatnoczarna próchnica, zgliniona, przesycona drewnem i drobinami spalenizny. Zawiera rozdrobniony późnośredniowieczny materiał ceramiczny, nieliczne skrawki skóry. Ślady intensywnego użytkowania – być może plac. Młodsze warstwy zawierają drobny gruz, część o charakterze wyrównawczym. Układ warstw poziomy, zakłócony współczesnymi wkopami.

W części południowo-wschodniej wykopu natrafiono na nowożytny i XIX-wieczny bruk kamienny należący do ulicy, której przebieg zmieniono po II wojnie światowej. Brak pozostałości zabudowy.

Materiały i dokumentację złożono w urzędzie WKZ w Olsztynie.

Badania nie będą kontynuowane.

Zawichost, st. 2 (kościół NMP i św. Maurycego), gm. *loco*, woj. świętokrzyskie, AZP 87-75/35 – patrz: wczesne średniowiecze